

Arrest

nr. 154 454 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Voor wat betreft de feiten in onderhavige zaak kan verwezen worden naar de oplijsting in de nota met opmerkingen:

“Op 17 december 2004 is hij te Chana in het huwelijk getreden met Mevrouw [F.B.], die de Belgische nationaliteit kreeg in functie van een eerder huwelijk met een Nederlandse onderdaan.

Hij diende op 28 augustus 2005 een visumaanvraag type D in als echtgenoot van een Belgische overeenkomstig het toenmalige artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Het visum werd toegestaan op 26 november 2005.

Hij is op 17 maart 2006 in België aangekomen.

Op 11 april 2006 diende hij een aanvraag in tot vestiging en dezelfde dag werd hij in bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 10 september 2006.

Hij werd op 11 september 2006 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, omgezet naar een C-kaart op 7 maart 2008.

Op 15 februari 2007 diende hij bij de gemeente Mechelen een aanvraag in tot inschrijving. Zijn adreswijziging werd op 26 februari 2007 bevestigd.

Op 16 september 2008 werd de echtscheiding tussen hem en Mevrouw [F.B.], uitgesproken door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Bij vonnis d.d. 25 juni 2013 van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (A.R. 12/5913/A) werd het huwelijk tussen hem en Mevrouw [F.B.], nietig verklaard wegens schijnhuwelijk.

Op 23 december 2014 werd het vonnis d.d. 25 juni 2013 bevestigd door een arrest van het Hof van beroep te Antwerpen (A.R. 2013/AR/2225). In dit arrest werd vermeld dat verzoeker onmiskenbaar zijn huwelijk misbruikt had om in België een verblijfsrechtelijk voordeel af te dwingen.

Hij werd op 20 april 2015 bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij nam er op 9 juni 2015 kennis van. Het betreft de thans bestreden beslissing.

Op 21 mei 2015 werd bij de gemeente Lokeren, een meldingfiche voorgenomen huwelijk opgesteld op naam van verzoeker en Mevrouw [D.B.T.], die de Belgische nationaliteit heeft sedert 17 augustus 2001."

Op 20 april 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 09/02/2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing van 20.04.2015.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Bij arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 23.12.2004 (ref 2013/AR/2225) werd het huwelijk van de betrokkene met de Belgische vrouw [B.F.] vernietigd werd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden."

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS

26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Daar komt nog bij dat de bestreden beslissing tevens verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, wat gepaard gaat met de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij.

Dienvolgens moet de exceptie worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 8 van het EVRM, schending van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en schending van de motiveringsplicht, schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker het land dient te verlaten overeenkomstig artikel 7, alinea 1, 2° en 3° Vw.

--Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie – en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen.

Er werd geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker en er wordt geen rekening gehouden met de belangen van zijn dochter [S.]. Ook al werd in het arrest van het Hof van Beroep besloten dat [S.] niet de dochter is van verzoeker toch is hij de biologische vader. Er dient hier in de rand te worden opgemerkt dat op de zitting in beroep niemand is verschenen, noch verzoeker zelf, noch iemand namens hem, maw hij heeft zijn argumenten niet kunnen uiteenzetten.

Betreffende de afstamming met zijn dochter zal verzoeker nog juridische stappen zetten om dit recht te zetten. Verzoeker is verloofd met [D.]. De gemeente Lokeren heeft daar kennis van want er werd een dossier voor huwelijk aangemaakt. Er wordt helemaal geen rekening gehouden met dit feit en dus met het gezinsleven van verzoeker.

De motiveringsplicht is geschonden. De bestreden beslissing schendt bovendien artikel 74/13 Vw.

--Art. 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven. Artikel 8§ 2 EVRM stelt: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het

land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Het EVRM maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het EVRM hoger dan de nationale wet.

De bestreden beslissing spreekt zich hierover op geen enkele manier uit.

Art. 8 EVRM werd niet in overweging genomen door verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker verblijft hier 9 jaren. Hij heeft al deze jaren wettig in België verbleven en regelmatig gewerkt. Hij heeft hier een sociaal en economisch leven opgebouwd. Zijn dochter woont hier. Hij is opnieuw verloofd.

In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoeker, die zijn verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

In casu gebeurt de proportionaliteitsafweging niet. Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Er dient besloten te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing schendt tevens artikel 8 EVRM.

-Openbare orde

Volgens de Raad van State moet het gevaar voor de openbare orde 'actueel' zijn, i.e. op het moment dat de beslissing van weigering van verblijf wordt genomen.

Het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde vereist dat er niet louter kan verwezen worden naar een strafrechtelijke veroordeling, maar dat het moet blijken uit de motivering dat de vreemdeling op het moment dat de beslissing genomen wordt nog een gevaar betekent voor de openbare orde (RvS 22 maart 2005, nr. 142.426; RvS 8 maart 2006 nr.156.007).

Er werd geen individuele en concrete beoordeling verricht van het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde zou betekenen gezien deze beoordeling op essentiële aspecten fundamenteel onvolledig was. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker niet vertegenwoordigd was op de zitting van het Hof van Beroep.

De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel omdat geen onderzoek is gedaan naar/ geen rekening is gehouden met alle elementen in het dossier."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

3.4. Verzoeker valt erover dat de bestreden beslissing niets zegt over zijn gezinssituatie, maar daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhoudt voor de verwerende partij, kan verzoeker bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij motiveert aangaande zijn verlovings met D. aangezien blijkens het administratief dossier slechts op 21 mei 2015, dus na het treffen van de bestreden beslissing, bij de stad Lokeren een meldingsfiche voorgenomen huwelijk werd opgesteld.

3.5. Voor zover verzoeker aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met de belangen van zijn dochter S. dient de Raad op te merken dat niet blijkt dat dit zijn dochter is zodat verzoeker niet de verwachting kan koesteren dienaangaande een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing. Verzoeker zegt zelf dat het in de bestreden beslissing vermelde arrest van het hof van beroep stelt dat S. niet zijn dochter is. Verzoeker poneert het tegendeel doch dit kan geen afbreuk doen aan wat in voormeld arrest kan worden gelezen, net zo min als zijn betoog dat hij op de bewuste zitting van het hof van beroep zijn argumenten niet heeft kunnen uiteenzetten of zijn aankondiging dat hij juridische stappen zal zetten om deze afstammingsband alsnog te laten vaststellen.

3.6. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij een gezinsleven leidt met zijn verloofde D. Voor zover toch dient te worden aangenomen dat verzoeker een gezinsleven leidt met haar, wijst de Raad erop dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.7. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.8. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker toont, met niet meer dan de melding dat hij een verloofde D. heeft niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te kunnen blijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en hij veroordeeld werd in België wegens het afsluiten van een schijnhuwelijk, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn verloofde D. Zij verhindert niet de afgifte van een visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk indien hij voldoet aan de gestelde voorwaarden. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

3.9. De bindingen met België die verzoeker ontwikkeld heeft vanaf zijn aankomst in 2006 zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan, te meer hij een veroordeling opgelopen heeft wegens het afsluiten van een schijnhuwelijk waardoor zijn verblijfsrecht, op grond waarvan hij bindingen met België ontwikkeld heeft, werd ingetrokken.

3.10. Voor wat betreft de kritiek van verzoeker op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: verzoeker verwacht een inschatting van het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde en verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State. Dit arrest heeft echter betrekking op een beslissing tot weigering van verblijf dat de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet betreft, terwijl de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten en de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft. Bovendien, zelfs indien verzoekers kritiek terecht zou zijn, quod non, blijft de bestreden beslissing nog steeds overeind voor wat betreft de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA